Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kolmas jaosto)

1 päivänä elokuuta 2025*

Ennakkoratkaisupyyntö – Immateriaalioikeudet – Tavaramerkit – Direktiivi (EU) 2015/2436 – Jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentäminen – 10 artiklan 3 kohdan b alakohta – Tavaramerkkiin perustuvat oikeudet – Oikeus kieltää kolmatta tarjoamasta tai saattamasta markkinoille tavaroita tai varastoimasta niitä tällaisia tarkoituksia varten merkkiä käyttäen – Verkkokauppa – Muusta jäsenvaltiosta käsin kuin siitä, jossa tavaramerkki on rekisteröity, myytäväksi tarjotut tavarat – Varastoimisen käsite

Asiassa C-76/24,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Bundesgerichtshof (liittovaltion ylin yleinen tuomioistuin, Saksa) on esittänyt 23.1.2024 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 1.2.2024, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Tradeinn Retail Services S.L.

vastaan

PH,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. Lycourgos sekä tuomarit S. Rodin, N. Piçarra, O. Spineanu–Matei (esittelevä tuomari) ja N. Fenger,

julkisasiamies: D. Spielmann,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– PH, edustajinaan T. Kiphuth ja N. Tretter, Rechtsanwälte,

– Euroopan komissio, asiamiehinään P. Němečková ja G. von Rintelen,

kuultuaan julkisasiamiehen 27.3.2025 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä 16.12.2015 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2015/2436 (EUVL 2015, L 336, s. 1) 10 artiklan 3 kohdan b alakohdan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat yhtäältä Tradeinn Retail Services S.L. (jäljempänä TRS) ja toisaalta PH, joka on sukelluslaitteita ja -tarvikkeita koskevien saksalaisten tavaramerkkien haltija, ja jossa on kyse kanteesta, jolla vaaditaan kieltämään näiden tavaramerkkien kanssa samanlaisten merkkien käyttö sukellustarvikkeita varten.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

3 Direktiivin 2015/2436 10 artiklassa, jonka otsikko on ”Tavaramerkin antamat oikeudet”, säädetään seuraavaa:

”1. Tavaramerkin haltijalla on rekisteröinnin perusteella tavaramerkkiin yksinoikeudet.

2. Rajoittamatta ennen rekisteröidyn tavaramerkin hakemis- tai etuoikeuspäivää saatujen haltijoiden oikeuksien soveltamista kyseisen rekisteröidyn tavaramerkin haltijalla on oikeus estää kaikkia kolmansia osapuolia ilman hänen suostumustaan käyttämästä elinkeinotoiminnassa mitään merkkiä tavaroita tai palveluja varten, jos:

a) merkki on sama kuin tavaramerkki ja sitä käytetään samoja tavaroita tai palveluja varten kuin ne tavarat ja palvelut, joita varten tavaramerkki on rekisteröity;

b) merkki on sama tai samankaltainen kuin tavaramerkki ja sitä käytetään samoja tai samankaltaisia tavaroita tai palveluja varten kuin ne, joita varten tavaramerkki on rekisteröity, jos tämä aiheuttaa yleisön keskuudessa sekaannusvaaran, mukaan lukien vaara merkin ja tavaramerkin välisestä mielleyhtymästä;

c) merkki on sama tai samankaltainen kuin tavaramerkki riippumatta siitä, käytetäänkö sitä sellaisia tavaroita tai palveluja varten, jotka ovat samoja, samankaltaisia tai ei-samankaltaisia kuin ne, joita varten tavaramerkki on rekisteröity, kun viimeksi mainittu tavaramerkki on laajalti tunnettu kyseisessä jäsenvaltiossa ja kun merkin aiheeton käyttö merkitsee epäoikeudenmukaisen edun saamista tavaramerkin erottamiskyvystä tai maineesta taikka on haitaksi tavaramerkin erottamiskyvylle tai maineelle.

3. Edellä 2 kohdassa säädetyin edellytyksin voidaan kieltää erityisesti

a) merkin paneminen tavaroihin tai niiden päällyksiin;

b) tavaroiden tarjoaminen tai markkinoille saattaminen tai niiden varastoiminen tällaisia tarkoituksia varten merkkiä käyttäen taikka palvelujen tarjoaminen tai suorittaminen merkkiä käyttäen;

– –

e) merkin käyttäminen liikeasiakirjoissa ja mainonnassa;

– –”

Saksan oikeus

4 Tavaramerkkien ja muiden erottavien tunnusten suojasta 25.10.1994 annetun lain (Gesetz über den Schutz von Marken und sonstigen Kennzeichen – Markengesetz; BGBl. 1994 I, s. 3082), sellaisena kuin se on muutettuna direktiivin 2015/2436 täytäntöönpanosta 11.12.2018 annetulla lailla (Gesetz zur Umsetzung der Richtlinie (EU) 2015/2436 des Europäischen Parlaments und des Rates vom 16. Dezember 2015 zur Angleichung der Rechtsvorschriften der Mitgliedstaaten über die Marken (Markenrechtsmodernisierungsgesetz); BGBl. 2018 I, s. 2357) (jäljempänä MarkenG), 14 §:n 2 ja 3 momentilla direktiivin 2015/2436 10 artiklan 2 ja 3 kohta saatetaan osaksi Saksan oikeutta.

5 MarkenG:n 14 §:n 2 momentin ensimmäisen virkkeen 1 kohdan mukaan kolmannet eivät saa ilman tavaramerkin haltijan suostumusta käyttää elinkeinotoiminnassa merkkiä, joka on samanlainen kuin tavaramerkki, sellaisia tavaroita tai palveluja varten, jotka ovat samanlaisia kuin ne tavarat tai palvelut, joita varten tavaramerkki on suojattu.

6 MarkenG:n 14 §:n 3 momentin 1, 2 ja 6 kohdassa säädetään, että kyseisen pykälän 2 momentissa säädetyin edellytyksin on erityisesti kiellettyä kyseessä olevan tavaramerkin kanssa samanlaisen merkin paneminen tavaroihin tai niiden pakkauksiin tai päällyksiin, tavaroiden tarjoaminen tai markkinoille saattaminen tai niiden hallussapito tällaisia tarkoituksia varten merkkiä käyttäen sekä merkin käyttäminen liikeasiakirjoissa tai mainonnassa.

7 MarkenG:n 14 §:n 5 momentissa säädetään seuraavaa:

”Tavaramerkin haltija voi nostaa kieltokanteen sitä vastaan, joka käyttää merkkiä 2–4 momentin vastaisesti, jos on olemassa uusimisen vaara. Tämä oikeus on olemassa myös silloin, kun loukkaus uhkaa tapahtua ensimmäisen kerran.”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

8 PH on seuraavien kahden saksalaisen kuviomerkin, jotka sisältävät myös sanaosia (jäljempänä kyseessä olevat tavaramerkit), haltija:

9 Kyseiset tavaramerkit rekisteröitiin Deutsches Patent- und Markenamtissa (Saksan patentti- ja tavaramerkkivirasto, Saksa) muun muassa sukelluslaitteita, sukelluspukuja, sukelluskäsineitä, sukellusmaskeja ja sukelluksessa käytettäviä hengityslaitteita varten.

10 TRS, joka on sijoittautunut Espanjaan, mainosti internetsivustollaan www.scubastore.com ja sähköisellä markkinapaikalla www.amazon.de sukellusvarusteita, joita se tarjosi ostettavaksi käyttäen merkkejä, jotka ovat samoja kuin kyseessä olevat tavaramerkit, muun muassa näillä merkeillä varustetuista tavaroista otettujen valokuvien avulla.

11 PH nosti Landgericht Nürnberg-Fürthissä (Nürnberg-Fürthin alueellinen alioikeus, Saksa) kanteen, jossa vaadittiin muun muassa, että TRS määrätään lopettamaan kyseisten tavaramerkin kanssa samanlaisten merkkien käyttäminen Saksassa. PH vaati etenkin, että TRS:ltä kielletään merkkien paneminen sukellustarvikkeisiin, niiden myyntipäällyksiin tai pakkauksiin, sukellustarvikkeiden tarjoaminen, valmistaminen, myyminen tai muutoin markkinoille saattaminen ja niiden mainostaminen tai hallussapito edellä mainittuja tarkoituksia varten näitä merkkejä käyttäen.

12 Todettuaan, että TRS oli osittain suostunut näihin vaatimuksiin, Landgericht Nürnberg-Fürth päätti 3.2.2022 antamallaan tuomiolla muun muassa velvoittaa TRS:n lopettamaan kyseisten tavaramerkkien kanssa samanlaisilla merkeillä varustettujen sukellustarvikkeiden tarjoamisen myytäväksi tai niiden mainostamisen.

13 PH:n valituksen johdosta Oberlandesgericht Nürnberg (osavaltion ylioikeus, Nürnberg, Saksa) katsoi 29.11.2022 antamassaan tuomiossa, että se, että TRS on sijoittautunut Espanjaan ja että se pitää hallussaan kyseisiä tavaroita kyseisessä jäsenvaltiossa, ei ole esteenä sille, että kyseinen yritys tuomitaan näiden tavaramerkkien kanssa samanlaisilla merkeillä varustettujen tavaroiden laittomasta hallussapidosta niiden tarjoamiseksi tai markkinoille saattamiseksi Saksassa. Kyseinen tuomioistuin määräsi TRS:n lopettamaan näillä merkeillä varustettujen sukellustarvikkeiden tarjoamisen myytäväksi tai niiden mainostamisen ”sekä niiden jakelun tai hallussapidon tätä tarkoitusta varten”.

14 Riitauttaakseen tämän ensimmäisessä oikeusasteessa annetun määräyksen ulottuvuuden laajentamisen TRS teki kyseisestä tuomiosta Revision-valituksen Bundesgerichtshofiin (liittovaltion ylin yleinen tuomioistuin, Saksa), joka on ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin.

15 Kyseisen tuomioistuimen mukaan MarkenG:n 14 §:n 3 momentin 2 kohdassa tarkoitettu tavaroiden hallussapito niiden tarjoamista tai markkinoille saattamista varten sisältää aineellisen edellytyksen eli hallussapidon ja subjektiivisen edellytyksen eli tarkoituksen saattaa nämä tavarat markkinoille.

16 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on epävarma kyseisen säännöksen tulkinnasta direktiivin 2015/2436 10 artiklan 3 kohdan b alakohdan valossa.

17 Kyseinen tuomioistuin korostaa ensinnäkin, että alueperiaatteen mukaan Saksassa rekisteröidyn tavaramerkin suoja rajoittuu kyseisen jäsenvaltion alueeseen ja että ainoastaan tällä alueella toteutetuista toimista voidaan määrätä seuraamuksia. Se pohtii, sallitaanko direktiivin 2015/2436 10 artiklan 3 kohdan b alakohdassa tämän alueperiaatteen valossa se, että jäsenvaltiossa suojatun tavaramerkin haltija kieltää kolmatta pitämästä toisessa jäsenvaltiossa hallussaan tavaroita, jotka on varustettu merkillä, joka on sama kuin tämä tavaramerkki, sillä perusteella, että nämä tavarat on tarkoitettu myytäväksi tai markkinoille saatettaviksi siinä jäsenvaltiossa, jossa mainittu tavaramerkki on suojattu.

18 Kyseisen tuomioistuimen mukaan tätä säännöstä voidaan tulkita kahdella tavalla. Alueperiaatteeseen perustuvan ensimmäisen tulkinnan mukaan se, että kyseisellä merkillä varustettuja tavaroita pidetään hallussa muussa jäsenvaltiossa kuin siinä, jossa tavaramerkkiä suojataan, ei loukkaa kyseistä tavaramerkkiä, vaikka hallussapidon tarkoituksena olisi näiden tavaroiden tarjoaminen myytäväksi tai saattaminen markkinoille siinä jäsenvaltiossa, jossa tavaramerkkiä suojataan.

19 Toisen tulkinnan mukaan kansallista tavaramerkkiä loukataan silloin, kun kyseisiä tavaroita pidetään hallussa muussa jäsenvaltiossa kuin siinä, jossa tavaramerkkiä suojataan, kun hallussapidon tarkoituksena on näiden tavaroiden tarjoaminen myytäväksi tai saattaminen markkinoille siinä jäsenvaltiossa, jossa tavaramerkkiä suojataan.

20 Toiseksi ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pohtii, onko direktiivin 2015/2436 10 artiklan 3 kohdan b alakohdan saksankielisessä versiossa käytettyä verbiä ”besitzen” (sananmukainen merkitys ”pitää hallussa”, direktiivin suomenkielisessä versiossa substantiivi ”varastoiminen”) tulkittava siten, että kyseisessä säännöksessä edellytetään, että kolmannella on oltava suora pääsy kyseisiin tavaroihin, vai riittääkö, että tämä kolmas voi vaikuttaa henkilöön, jolla on tällainen pääsy.

21 Kyseinen tuomioistuin toteaa tältä osin, että Saksan oikeudessa käsite ”Besitz” (hallussapito) kattaa sekä suoran että välillisen hallussapidon. Suoralla hallussapidolla tarkoitetaan esinettä koskevaa tosiasiallista valtaa, joka päättyy, kun haltija luopuu tosiasiallisesta määräysvallasta esineeseen tai menettää sen. Jos henkilö pitää esinettä hallussaan tilapäisesti kolmanteen kohdistuvan oikeuden tai velvoitteen perusteella, tätä kolmatta pidettäisiin välillisenä hallussapitäjänä. Kun esimerkiksi myyjä luovuttaa myydyn tavaran rahdinkuljettajalle, viimeksi mainitusta tulee sen suora hallussapitäjä ja myyjästä sen välillinen hallussapitäjä.

22 Vaikka TRS:ää voitaisiin Saksan oikeudessa pitää välillisenä hallussapitäjänä, kyseinen tuomioistuin epäilee, onko näin myös direktiivin 2015/2436 10 artiklan 3 kohdan b alakohdan kannalta. Se toteaa tältä osin, että unionin tavaramerkkilainsäädännössä ei käytetä kaikissa kieliversioissa sanoja, joilla on sama merkitys kuin verbillä ”besitzen”. Tietyissä kieliversioissa käytetään nimittäin ilmaisuja, jotka koskevat lähinnä varastointia eivätkä hallussapitoa, ja tällainen sanamuoto viittaisi suoraan pääsyyn kyseisiin tavaroihin. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin ei kuitenkaan sulje pois sitä, että unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä voitaisiin päätellä, että direktiivin 2015/2436 10 artiklan 3 kohdan b alakohdan soveltamisala ulottuu näiden tuotteiden välilliseen hallussapitäjään.

23 Tässä tilanteessa Bundesgerichtshof päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Voiko kansallisen tavaramerkin haltija kieltää direktiivin 2015/2436 10 artiklan 3 kohdan b alakohdan nojalla henkilöä pitämästä hallussaan tavaramerkkiä loukkaavaa tavaraa ulkomailla, kun tämän henkilön tarkoituksena on tarjota tavaraa tai saattaa se markkinoille maassa, jossa tavaramerkki on suojattu?

2) Onko direktiivin 2015/2436 10 artiklan 3 kohdan b alakohdassa tarkoitetun hallussapidon käsitteen kannalta merkityksellinen tosiasiallinen mahdollisuus päästä käsiksi tavaramerkkiä loukkaavaan tavaraan, vai riittääkö mahdollisuus vaikuttaa siihen henkilöön, jolla on tällainen tosiasiallinen mahdollisuus?”

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

Ensimmäinen kysymys

24 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee ensimmäisellä kysymyksellään lähinnä, onko direktiivin 2015/2436 10 artiklan 3 kohdan b alakohtaa tulkittava siten, että jäsenvaltiossa suojatun tavaramerkin haltija voi direktiivin 10 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuissa tilanteissa kieltää kolmatta pitämästä toisen jäsenvaltion alueella hallussaan merkillä varustettuja tavaroita näiden tavaroiden tarjoamiseksi myytäväksi tai saattamiseksi markkinoille siinä jäsenvaltiossa, jossa kyseinen tavaramerkki on suojattu.

25 Tähän kysymykseen vastaamiseksi on muistutettava, että unionin oikeuden säännöksen tai määräyksen tulkitsemisessa on otettava huomioon paitsi sen sanamuoto myös asiayhteys ja sillä lainsäädännöllä tavoitellut päämäärät, jonka osa säännös tai määräys on (tuomio 17.11.1983, Merck, 292/82, EU:C:1983:335, 12 kohta ja tuomio 8.5.2025, L. (Pienet muut kuin kaupalliset lähetykset), C-405/24, EU:C:2025:335, 28 kohta).

26 Direktiivin 2015/2436 10 artiklan 3 kohdan b alakohdassa, luettuna yhdessä kyseisen artiklan 2 kohdan kanssa, säädetään, että rekisteröidyn tavaramerkin haltija voi kieltää muita ilman hänen suostumustaan käyttämästä elinkeinotoiminnassa merkkiä, joka loukkaa tavaramerkkiä, ja että käyttötarkoituksiin, jotka voivat näin ollen olla kiellettyjä, kuuluvat ”tavaroiden tarjoaminen tai markkinoille saattaminen tai niiden varastoiminen tällaista tarkoitusta varten merkkiä käyttäen taikka palvelujen tarjoaminen tai suorittaminen merkkiä käyttäen”.

27 Kuten tästä sanamuodosta ilmenee, jotta mainitun tavaramerkin haltija voisi kieltää tällä merkillä varustettujen tavaroiden varastoinnin, näitä tavaroita varastoivan kolmannen on itse pyrittävä tavaroiden tarjoamiseen tai niiden markkinoille saattamiseen (ks. vastaavasti tuomio 2.4.2020, Coty Germany, C-567/18, EU:C:2020:267, 45 kohta).

28 Kyseisessä sanamuodossa ei sitä vastoin ole nimenomaista mainintaa jäsenvaltiossa rekisteröidyn tavaramerkin haltijan mahdollisuudesta kieltää kolmatta pitämästä hallussaan toisen jäsenvaltion alueella kyseisellä merkillä varustettuja tavaroita.

29 Asiayhteydestä, johon direktiivin 2015/2436 10 artiklan 3 kohdan b alakohta kuuluu, on muistutettava, että kansallisen tavaramerkin rekisteröinnin antama suoja rajoittuu lähtökohtaisesti rekisteröintijäsenvaltion alueeseen, joten sen haltija ei pääsääntöisesti voi vedota tähän suojaan kyseisen alueen ulkopuolella (ks. vastaavasti tuomio 22.6.1994, IHT Internationale Heiztechnik ja Danzinger, C-9/93, EU:C:1994:261, 22 kohta ja tuomio 19.4.2012, Wintersteiger, C-523/10, EU:C:2012:220, 25 kohta).

30 Direktiivin 2015/2436 10 artiklan 1 kohdan mukaisen, tavaramerkin rekisteröintiin perustuvan yksinoikeuden tarkoituksena on puolestaan mahdollistaa se, että tavaramerkin haltija voi suojella itsellään tavaramerkin haltijana olevia erityisintressejä, eli yksinoikeus on annettu sen varmistamiseksi, että tavaramerkki pystyy täyttämään tehtävänsä. Tästä syystä tätä oikeutta saadaan käyttää ainoastaan niissä tilanteissa, joissa se, että kolmas käyttää merkkiä, aiheuttaa tai voi aiheuttaa vahinkoa tavaramerkin tehtäville (ks. vastaavasti tuomio 12.11.2002, Arsenal Football Club, C-206/01, EU:C:2002:651, 50–54 kohta). Näihin tehtäviin ei kuulu yksinomaan tavaramerkin keskeinen tehtävä eli tavaran tai palvelun alkuperän takaaminen kuluttajille, vaan myös tavaramerkin muut tehtävät, kuten muun muassa tavaran tai palvelun laadun takaaminen sekä tiedottamiseen, investointiin tai mainontaan liittyvät tehtävät (tuomio 25.1.2024, Audi (Tunnuksen kiinnitysosa etusäleikössä), C-334/22, EU:C:2024:76, 42 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

31 Tällä tavaramerkin antaman suojan tarkoituksella ja maantieteellisellä ulottuvuudella on useita seurauksia direktiivin 2015/2436 10 artiklan 3 kohdan b alakohdan tulkinnan kannalta.

32 Ensinnäkin kansallisen tavaramerkin haltijalla on oikeus kieltää kolmatta saattamasta markkinoille rekisteröintijäsenvaltiossa tavaroita, jotka on varustettu merkillä, jonka käyttö aiheuttaa vahinkoa tälle tavaramerkille, kuitenkin siten, että tällaisia tavaroita ei katsota saatetuiksi markkinoille, jos ne on asetettu sellaiseen tullisuspensiomenettelyyn kuin ulkoinen passitusmenettely eikä niitä ole luovutettu vapaaseen liikkeeseen (ks. vastaavasti tuomio 9.11.2006, Montex Holdings, C-281/05, EU:C:2006:709, 19–21 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

33 Toiseksi kansallisen tavaramerkin haltija voi kieltää kolmatta tarjoamasta rekisteröintijäsenvaltion alueella tällä merkillä varustettuja tavaroita. Tavaramerkin haltija voi siten vastustaa tällaista tarjoamista myös silloin, kun se koskee ulkoiseen passitusmenettelyyn asetettuja tavaroita, jos se merkitsee välttämättä näiden tavaroiden luovutusta vapaaseen liikkeeseen (ks. vastaavasti tuomio 18.10.2005, Class International, C-405/03, EU:C:2005:616, 61 kohta).

34 Lisäksi unionin tuomioistuin on jo todennut, että tavaramerkin haltija voi kieltää kolmatta tarjoamasta kyseisellä merkillä varustettuja tavaroita muun muassa verkkomainonnan välityksellä myös silloin, kun kyseinen kolmas, hänen käyttämänsä internetsivuston palvelin tai kyseiset tavarat sijaitsevat rekisteröintijäsenvaltion ulkopuolella, jos kyseinen tarjonta tai mainonta on suunnattu kyseisen jäsenvaltion alueella oleville kuluttajille. Muussa tapauksessa toimijat, jotka käyttävät sähköistä kaupankäyntiä ja tarjoavat kyseisellä alueella oleville kuluttajille tavaroita, jotka sijaitsevat kyseisen alueen ulkopuolella, välttyisivät nimittäin kaikilta velvoitteilta kunnioittaa kyseiseen tavaramerkkiin perustuvia oikeuksia, mikä vaarantaisi direktiivillä 2015/2436 taatun suojan tehokkaan vaikutuksen (ks. vastaavasti tuomio 12.7.2011, L’Oréal ym., C-324/09, EU:C:2011:474, 62 ja 63 kohta ja tuomio 6.2.2014, Blomqvist, C-98/13, EU:C:2014:55, 32 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

35 Unionin tuomioistuin on täsmentänyt, että pelkkä pääsy internetsivustolle sen jäsenvaltion alueella, jossa kyseinen tavaramerkki on suojattu, ei riitä sen päätelmän tekemiseen, että kyseisellä sivustolla esitetyt myyntitarjoukset on tarkoitettu kyseisellä alueella oleville kuluttajille. Kansallisten tuomioistuinten on arvioitava tapauskohtaisesti, onko olemassa merkityksellisiä seikkoja, joiden perusteella voidaan katsoa, että myyntitarjous, joka esitetään internetsivustolla tai verkkomyyntialustalla, johon on pääsy kyseisellä alueella, on tarkoitettu sillä oleville kuluttajille. Tällaisia merkityksellisiä seikkoja on muun muassa se, että myyntitarjouksessa täsmennetään maantieteelliset alueet, joille asianomainen kolmas on valmis lähettämään tavaran (ks. vastaavasti tuomio 12.7.2011, L'Oréal ym., C-324/09, EU:C:2011:474, 64 ja 65 kohta).

36 Kolmanneksi on vielä todettava, että direktiivin 2015/2436 10 artiklan 3 kohdan b alakohdassa oikeutetaan tavaramerkin haltija kieltämään kolmannelta paitsi tavaroiden tarjoaminen ja markkinoille saattaminen käyttäen merkkiä, jonka käyttö loukkaa tätä tavaramerkkiä, myös ”niiden varastoiminen tällaisia tarkoituksia varten”, kuten tämän tuomion 26 ja 27 kohdassa on muistutettu. Tämä säännös koskee siis sitä, että kolmas pitää hallussaan tällaisia tavaroita, vain siinä tapauksessa, että hallussapito on sellaisen tarjoamisen tai markkinoille saattamisen edellytys, joka tavaramerkin haltijalla on oikeus kieltää.

37 Kuten tämän tuomion 34 kohdasta ilmenee, tavaramerkin haltija voi kieltää kolmatta tarjoamasta kyseisellä merkillä varustettuja tavaroita muun muassa verkkomainonnan välityksellä siitä huolimatta, että kyseinen kolmas, hänen käyttämänsä internetsivuston palvelin tai kyseiset tavarat sijaitsevat rekisteröintijäsenvaltion ulkopuolella, jos kyseinen tarjonta on suunnattu kyseisen jäsenvaltion alueella sijaitseville kuluttajille. Tällaisessa tilanteessa tavaramerkin haltijalla on myös oikeus kieltää kyseistä kolmatta pitämästä kyseisiä tavaroita hallussaan kyseisen alueen ulkopuolella, jos hallussapito on tällaisen tarjouksen tekemistä tai sen toteuttamista edeltävä vaihe, jolloin hallussapidon voidaan katsoa tapahtuvan tässä tarkoituksessa.

38 Nyt käsiteltävässä asiassa ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen toimittamista tiedoista ilmenee, että pääasiassa kyseessä oleva verkkokauppa-alusta www.amazon.de näyttää päinvastaisten todisteiden puuttuessa olevan tarkoitettu kuluttajille, jotka ovat kyseessä olevien tavaramerkkien kattamalla alueella (ks. vastaavasti tuomio 7.12.2010, Pammer ja Hotel Alpenhof, C-585/08 ja C-144/09, EU:C:2010:740, 83 kohta ja tuomio 12.7.2011, L'Oréal ym., C-324/09, EU:C:2011:474, 66 kohta). Näin ollen pääasiassa kyseessä olevat kyseisellä alustalla olevat myyntitarjoukset kuuluvat direktiivin 2015/2436 10 artiklan 3 kohdan b alakohdan soveltamisalaan, jollei ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen suoritettaviksi kuuluvista tarkistuksista muuta johdu.

39 Ensimmäiseen kysymykseen on kaiken edellä todetun perusteella vastattava, että direktiivin 2015/2436 10 artiklan 3 kohdan b alakohtaa on tulkittava siten, että jäsenvaltiossa suojatun tavaramerkin haltija voi direktiivin 10 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuissa tilanteissa kieltää kolmatta pitämästä toisen jäsenvaltion alueella hallussaan merkillä varustettuja tavaroita näiden tavaroiden tarjoamiseksi myytäväksi tai saattamiseksi markkinoille siinä jäsenvaltiossa, jossa kyseinen tavaramerkki on suojattu.

Toinen kysymys

40 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee toisella kysymyksellään lähinnä, onko direktiivin 2015/2436 10 artiklan 3 kohdan b alakohtaa tulkittava siten, että kyseisessä säännöksessä tarkoitettu tavaran hallussapito merkkiä käyttäen direktiivin 10 artiklan 2 kohdassa

tarkoitetuissa tilanteissa edellyttää kyseisen tavaran välitöntä ja tosiasiallista hallitsemista, vai riittääkö määräysvalta tai johtamisvalta siihen henkilöön nähden, joka hallitsee tavaraa välittömästi ja tosiasiallisesti.

41 Kyseinen tuomioistuin totesi, että sen toisen kysymyksen perusteena olevat epäilyt johtuvat direktiivin 10 artiklan 3 kohdan b alakohdan eri kieliversioiden välisistä eroavuuksista. Kyseisen säännöksen saksankielistä versiota voitaisiin tulkita siten, että tavaran ”hallussapito” ei välttämättä edellytä mahdollisuutta päästä tavaraan käsiksi, kun taas mainitun säännöksen muissa kieliversioissa käytetään päinvastaiseen viittaavia ilmaisuja.

42 Tältä osin on todettava, että vaikka direktiivin 2015/2436 10 artiklan 3 kohdan b alakohdan saksankielisessä (besitzen), ranskankielisessä (détenir) ja romaniankielisessä versiossa (deținute) viitataan hallussapitoon, kyseisen säännöksen eräissä muissa kieliversioissa käytetään varastointia tai välivarastointia koskevaan ajatukseen viittaavia ilmaisuja, kuten esimerkiksi espanjan (almacenar), tanskan (oplagre), englannin (stocking), italian (stoccare) tai ruotsin (lagra) kielissä. Viimeksi mainitut ilmaisut voisivat siten antaa ymmärtää, että säännöksessä tarkoitetaan tavaraerän säilyttämistä, kun taas ilmaisu ”hallussapito” ei viittaa tällaiseen määrälliseen näkökohtaan ja sillä on laajempi merkitys.

43 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin oikeuden säännöksen erikielisten versioiden poiketessa toisistaan tätä säännöstä on tulkittava sen lainsäädännön systematiikan ja tavoitteen mukaan, jonka osa säännös on (tuomio 27.3.1990, Cricket St Thomas, C-372/88, EU:C:1990:140, 19 kohta ja tuomio 8.5.2025, Pielatak, C-410/23, EU:C:2025:325, 58 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Lisäksi kun unionin oikeuden säännöstä voidaan tulkita usealla tavalla, etusija on annettava tulkinnalle, jolla voidaan varmistaa säännöksen tehokas vaikutus (tuomio 24.2.2000, komissio v. Ranska, C-434/97, EU:C:2000:98, 21 kohta ja tuomio 23.11.2023, EVN Business Service ym., C-480/22, EU:C:2023:918, 37 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

44 Tämän tuomion 42 kohdassa mainituista kielellisistä eroavuuksista huolimatta on todettava, että direktiivin 2015/2436 10 artiklan 3 kohdan b alakohdan yhteydessä jokainen kielellinen ilmaisu, riippumatta siitä, viitataanko sillä yksiselitteisesti hallussapitoon vai pikemminkin ajatukseen varastoinnista tai välivarastoinnista, merkitsee tosiasiallista valtaa ja siten tietynlaista määräysvaltaa kyseisiin tavaroihin. Kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 54 kohdassa huomauttanut, kyseinen säännös kuuluu joka tapauksessa sellaisten säännösten asiayhteyteen, joiden tarkoituksena on antaa tavaramerkin haltijalle lakisääteinen väline, joka mahdollistaa sen, että hän voi kieltää kolmatta ilman hänen suostumustaan millään tavoin käyttämästä tavaramerkkiä kyseisen direktiivin 10 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuissa tilanteissa ja näin saada kyseisen käytön lakkaamaan. Tältä osin kaikkien sellaisten kolmansien, jotka suoraan tai välillisesti hallitsevat tämän menettelyn muodostavaa toimea, on katsottava kykenevän tosiasiallisesti lopettamaan käytön (ks. vastaavasti tuomio 2.4.2020, Coty Germany, C-567/18, EU:C:2020:267, 37 ja 38 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

45 Tästä seuraa, että direktiivin 2015/2436 10 artiklan 3 kohdan b alakohdassa oleva sana ”varastoiminen” kattaa paitsi tilanteet, joissa kolmas hallitsee kyseisiä tavaroita välittömästi ja tosiasiallisesti, myös tilanteet, joissa se hallitsee kyseisiä tavaroita välillisesti mutta kuitenkin tosiasiallisesti siksi, että sillä on määräysvalta tai johtamisvalta siihen henkilöön nähden, joka hallitsee niitä suoraan ja tosiasiallisesti.

46 Jos tätä säännöstä sovellettaisiin ainoastaan kolmanteen, joka suoraan hallitsee kyseessä olevia tavaroita tosiasiallisesti, tavaramerkin haltija ei voisi vaatia kieltomääräyksen antamista talouden toimijalle, joka ilman hänen suostumustaan luovuttaa tavarat palvelujen tarjoajalle näiden tavaroiden tarjoamiseksi tai markkinoille saattamiseksi, jotta palvelujen tarjoaja suorittaisi tässä tarkoituksessa mainittujen tavaroiden varastoimisen tai kuljetuksen kaltaisia palveluja. Kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 62 kohdassa, tällainen tulkinta olisi ristiriidassa direktiivin 2015/2436 tavoitteen kanssa ja veisi direktiivillä taatulta suojalta osan sen tehokkaasta vaikutuksesta.

47 Toiseen kysymykseen on edellä todetuin perustein vastattava, että direktiivin 2015/2436 10 artiklan 3 kohdan b alakohtaa on tulkittava siten, että tavaran hallussa pitämiseksi kyseisessä säännöksessä tarkoitetulla tavalla merkkiä käyttäen direktiivin 10 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuissa tilanteissa riittää määräysvalta tai johtamisvalta siihen henkilöön nähden, joka hallitsee tavaraa välittömästi ja tosiasiallisesti.

Oikeudenkäyntikulut

48 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kolmas jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) **Jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä 16.12.2015 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2015/2436 10 artiklan 3 kohdan b alakohtaa**

   on tulkittava siten, että

   jäsenvaltiossa suojatun tavaramerkin haltija voi direktiivin 10 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuissa tilanteissa kieltää kolmatta pitämästä toisen jäsenvaltion alueella hallussaan merkillä varustettuja tavaroita näiden tavaroiden tarjoamiseksi myytäväksi tai saattamiseksi markkinoille siinä jäsenvaltiossa, jossa kyseinen tavaramerkki on suojattu.

2) **Direktiivin 2015/2436 10 artiklan 3 kohdan b alakohtaa**

   on tulkittava siten, että

   tavaran hallussa pitämiseksi kyseisessä säännöksessä tarkoitetulla tavalla merkkiä käyttäen direktiivin 10 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuissa tilanteissa riittää määräysvalta tai johtamisvalta siihen henkilöön nähden, joka hallitsee tavaraa välittömästi ja tosiasiallisesti.

Allekirjoitukset